

בבית המשפט העליון

ע"א 6487/20

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערערת: קרגו אריזה לוגיסטיק בע"מ

נגד

המשיבה: גמאטרוניק תעשיות אלקטרוניות בע"מ

ערעור על החלטת בית משפט השלום בנתניה מיום 8.9.2020 בת"א 9688-06-17 ובת"א 35482-09-17 אשר ניתנה על ידי כבוד השופטת הבכירה ס' קולנדור-אברמוביץ

בשם המערערת: עו"ד דוד מזור

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בנתניה (השופטת הבכירה ס' קולנדור-אברמוביץ) מיום 8.9.2020 בת"א 9688-06-17 ובת"א 35482-09-17 שלא לפסול עצמו מלדון בעניינה של המערערת.

1. המערערת, חברת העוסקת בתחום הלוגיסטיקה, הגישה בחודש יוני 2017 תביעה לבית משפט השלום בנתניה בטענה כי על המשיבה לשלם לה סכום של כ-420,000 ש"ח בגין הפרת חוזה שנכרת בין הצדדים. בפרט נטען כי בהתאם להוראות החוזה היה על המשיבה לשלם למערערת בגין ביצוע עבודות אריזה באמצעות ארגזי עץ, כפי שנארזו על ידי המערערת, אך בפועל שילמה סכום נמוך יותר עבור אריזה בארגזי קרטון (להלן: סוגיית הארגזים). המערערת ביקשה כי בית המשפט יורה למשיבה לשלם לה את הפער שבין מחירי האריזות. בחודש ספטמבר 2017 הגישה המשיבה תביעה נגד המערערת, בה טענה לנזקים בסך כ-370,000 ש"ח שנגרמו לה בשל הפרת החוזה האמור והדיון בשתי התביעות אוחד. יצוין כי ברקע הדברים, ובטרם הוגשו התביעות, הסכימו הצדדים כי

המשיבה תפקיד סכום של 400,000 ש"ח בנאמנות עד להחלטה שיפוטית בעניין (להלן: כספי הנאמנות), וכן תעביר לידי המערערת סכום נוסף ובתמורה תשחרר המערערת סחורה של המשיבה שהיתה בחזקתה. ביום 6.12.2017 הורה בית המשפט קמא על שחרור כספי הנאמנות ובמהלך דיון בבקשת רשות ערעור שהגישה המערערת על החלטה זו, הגיעו הצדדים להסכמה לפיה יראו בכספי הנאמנות ככספים שניתן לגביהם צו עיקול זמני, וכן הסכימו כי בית המשפט קמא ידון בבקשה לביטול צו זה (רע"א 48918-12-17).

2. ביום 5.5.2019 נתן בית המשפט קמא פסק דין חלקי בשתי התביעות בו נדחו מרבית טענות הצדדים. בכל הנוגע לסוגיית הארגזים נקבע כי הוסכם בין הצדדים שהמערערת תחייב את המשיבה עבור אריזות קרטון. זאת, למעט באותם מקרים שבהם ביקשה המשיבה באופן ספציפי כי המוצרים ייארזו באריזות עץ, שאז יהיה עליה לשלם את הפער בין מחירי האריזות השונות. על כן, הורה בית המשפט קמא למערערת להמציא פירוט בדבר המקרים שבהם ביקשה המשיבה אריזה באריזות עץ, כדי שניתן יהיה לקבוע מהו הסכום שעליה לשלם בהקשר זה (להלן: פסק הדין החלקי). ביום 15.5.2019 הורה בית המשפט, לבקשת המשיבה ולאחר קבלת עמדת המערערת, על שחרור כספי הנאמנות. המערערת ערערה על פסק הדין החלקי לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, ובפסק דין מיום 13.12.2019 נקבע כי משהדיון בפני בית המשפט קמא טרם הסתיים, יוחזר העניין אליו על מנת שישלם את פסק הדין (ע"א 67594-05-19; להלן: פסק הדין בערעור).

3. בהתאם לאמור בפסק הדין החלקי, הגישה המערערת ביום 9.6.2019 פירוט בדבר המקרים שבהם, לשיטתה, ביקשה המשיבה במפורש לבצע את האריזה באריזות עץ (להלן: הודעת הפירוט), ופירוט זה הועבר לתגובת המשיבה. המשיבה לא הגישה תגובה מטעמה, וביום 15.12.2019, לאחר מתן פסק הדין בערעור, שב בית המשפט קמא והורה למשיבה להגיב להודעת הפירוט מטעם המערערת. כמו כן, הורה בית המשפט קמא למערערת להגיב לבקשה חוזרת שהגישה המשיבה להורות על שחרור כספי הנאמנות. ביום 19.12.2019 הודיעה המערערת כי לשיטתה אין מקום לאפשר למשיבה להגיב להודעת הפירוט כעת, מספר חודשים לאחר המועד שבו היה עליה לעשות כן. אשר לכספי הנאמנות, גרסה המערערת כי נוכח החלטת בית המשפט המחוזי ברע"א 48918-12-17, היה על המשיבה להגיש בקשה לביטול צו העיקול הזמני שחל על כספי הנאמנות, וכי בהעדרה לא יכול היה בית המשפט קמא להורות על שחרורם לידי המשיבה. ביום 23.12.2019 שב בית המשפט קמא והורה על הגשת תגובת המשיבה להודעת הפירוט, וביום 30.12.2019, לאחר שהמשיבה עשתה כן, קבע בית המשפט כי אין לקבל את הודעת הפירוט כפי שהוגשה, שכן המערערת לא צירפה לה אסמכתאות אשר יעידו על כך שבמקרים שפורטו בה דרשה המשיבה מפורשות אריזות עץ. עם זאת, בית המשפט קמא

התיר למערערת "לפנים משורת הדין" להגיש פירוט נוסף בעניין. במהלך החודשים ינואר ופברואר 2020 הגישה המערערת מספר בקשות למתן ארכה לשם הגשת הפירוט מטעמה, ואלה התקבלו. כך, בהתאם להחלטה האחרונה בעניין, היה על המערערת להגיש את הודעת הפירוט המתוקנת עד ליום 8.3.2020.

ביום 7.4.2020, משהמערערת לא הגישה כל הודעה מטעמה, הגישה המשיבה בקשה למתן פסק דין משלים על בסיס המסמכים הקיימים בהליך. בקשה זו הועברה לתגובת המערערת, ובחלוף המועד להגשתה, עתרה המשיבה למתן החלטה בבקשתה. ביום 3.5.2020 ניתנה החלטת בית המשפט קמא לפיה "לאור העובדה [שהמערערת] לא עומדת בהחלטות בית המשפט ולא מגיבה למרות ארכות שניתנו לה, אזי יש מקום לקבל את הבקשה. [המערערת] לא הגישה כל פירוט של מקרים בהם התבקשו במפורש אריזות עץ. על כן אין לקבל בקשתה. פסק הדין עומד בעינו. כן יש להשיב את הסך של 400,000 ש"ח ששולם כערבון" (להלן: פסק הדין המשלים). בהמשך, חתם בית המשפט ביום 13.5.2020 על פסיקתה המורה על שחרור כספי הנאמנות לידי המשיבה (להלן: הפסיקתה בעניין כספי הנאמנות), וביום 14.5.2020 פסק כי על המערערת לשלם לה הוצאות ושכר טרחת עורך דין בסך של 15,000 ש"ח (להלן: ההחלטה בעניין ההוצאות). ביום 14.5.2020 הגישה המערערת לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד ערעור על פסק הדין המשלים וביקשה את עיכוב ביצועו וכן את עיכוב ביצוע הפסיקתה בעניין כספי הנאמנות (ע"א 31942-05-20). ביום 10.6.2020, לאחר קבלת תגובת המשיבה, דחה בית המשפט המחוזי את בקשת המערערת וקבע "הכלל הוא שאין מעכבים ביצועו של פסק דין כספי, קל וחומר שאין מקום להותיר בעינו עיקול זמני שנועד להבטיח תביעה שנדחתה". כמו כן, ביום 2.6.2020 הגישה המערערת לבית המשפט המחוזי בקשת רשות ערעור על הפסיקתה בעניין כספי הנאמנות ועל ההחלטה בעניין ההוצאות. ביום 9.6.2020 נמחקה בקשת רשות הערעור ונקבע כי "[המערערת] רשאית להגיש ערעור על הפסיקתה בדרך של תיקון הערעור שכבר הוגש". המערערת אכן תיקנה את הערעור, ונכון למועד כתיבת שורות אלה, הדיון בו צפוי להתקיים בחודש פברואר 2021.

נוכח דחיית הבקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין המשלים, הגישה המשיבה ביום 15.7.2020 בקשה נוספת לחתימה על פסיקתה שבה פורטו כל הסכומים אשר המערערת חויבה לשלם למשיבה בהתאם לפסק הדין החלקי (להלן: הבקשה לפסיקתה בעניין הסכומים). בקשה זו הועברה לתגובת המערערת.

4. ביום 26.7.2020 הגישה המערערת בקשה לפסילת המותב ולהעברת החתימה על הפסיקתה להכרעתו של מותב אחר. לשיטת המערערת, התנהלותו של בית המשפט לאורך

ההליך הייתה נגועה במשוא פנים, הנלמד מההחלטה לאפשר למשיבה להגיש את תגובתה להודעת הפירוט בחלוף למעלה משבעה חודשים מהמועד שבו היה עליה לעשות כן; מהעובדה שפסק הדין המשלים ניתן מבלי להמתין להודעת המערערת; ונוכח העובדה שהפסיקתה בעניין כספי הנאמנות וההחלטה בעניין ההוצאות ניתנו מבלי שנתבקשה עמדתה. ביום 12.8.2020 הגישה המשיבה את תגובתה לבקשת הפסלות וטענה כי יש לדחותה. המערערת השיבה לתגובה וטענה כי הבקשה לפסיקתה בעניין הסכומים אינה בקשה טכנית גרידא, וכי מדובר ב"הליך בעל חשיבות ומשמעות אשר יש בו כדי לתמצת ולרכז את החיובים שנפסקו על-ידי בית המשפט". עוד טענה המערערת כי העובדה שבקשת הפסלות הוגשה לאחר מתן פסק הדין אין בה כדי להוביל לדחייתה, והבהירה שהיא "בחרה שלא לנקוט באופן מידי בהליכי פסילת המותב ובחרה לערער על קביעותיו השגויות [במסגרת הערעור על פסק הדין החלקי]. [...] אולם מאחר ובית המשפט המשיך לנקוט בגישתו המפלה לרעת [המערערת] והמשיך לפגוע בזכויותיה ולהתעלם ממנה ולנקוט כלפיה במשוא פנים, לא היה מנוס מהגשת הבקשה לפסילת המותב על כך שיימנע מלהמשיך לדון בתיק בעניינם של הצדדים". לבסוף, טענה המערערת כי מראית פני הצדק מחייבת אף היא את פסילת המותב.

5. ביום 8.9.2020 דחה בית המשפט קמא את בקשת הפסלות וציין "החלטות [בית המשפט] ניתנות לאחר שהצדדים הגישו בקשות רבות ואף סיכום טענות. אם סובר התובע שנפלה טעות [בהחלטות יכול] היה לערער עליהן כפי שאף עשה במספר מקרים. אולם הוא בחר שלא לעשות כן בנוגע להחלטותיי האחרונות. בית המשפט אינו נוהג איפה ואיפה אלא נותן החלטות לגופו של ענין. לא הוצגה כל ראיה לכך שבית המשפט נוהג במשוא פנים".

6. מכאן הערעור שלפניי, בו חוזרת המערערת על טענותיה בבקשת הפסלות. המערערת מוסיפה וטוענת כי ההחלטה בבקשת הפסלות אינה מנומקת ולגישתה, יש בה כדי להעיד על הזלזול שמפגין המותב כלפיה. עוד טוענת המערערת כי יש טעם להכריע בערעור דנן גם בשלב מאוחר זה של ההליך נוכח העובדה שבית המשפט מוסיף לתת החלטות בעניינם של הצדדים לאחר שנתן את פסק דינו.

7. דין הערעור להידחות. ככלל, הליכי הפסלות צופים פני עתיד, ומטרתם לבחון האם השופט יכול להמשיך לשבת בדין או שמא יש להעביר את הדיון בהליך המתנהל בפניו למותב אחר (ע"א 1227/20 שוקר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (23.3.2020)). בענייננו, ניתן פסק דין בהליך, והערעור עליו תלוי ועומד בפני בית המשפט המחוזי מרכז-לוד. די בטעם זה על מנת לדחות את הערעור, ולא מצאתי כי יש בבקשה לפסיקתה בעניין

הסכומים שנפסקו, כדי לשנות ממסקנה זו. פסיקתה מיועדת לשקף את אשר נקבע בפסק דין (ראו: אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי כרך א, 870-871 (מהדורה שלוש עשרה, 2020)) ועל פסק הדין כבר הוגש, כאמור, ערעור אשר במסגרתו ניתן יהיה לברר את טענות המערערת.

8. אשר על כן, הערעור נדחה. משלא התבקשה תגובה, לא ייעשה צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ב בכסלו התשפ"א (8.12.2020).

ה נ ש י א ה